

Živě si vybavuju a pocítuju na své kůži, na svých vlasech vlhkost a chlad, jak tehdy sílil déšť a s ním i můj pocit, že voda pohltí les, že pohltí i mě, ještě dřív, než se naučím mluvit jako moji rodiče, než pochopím, proč se matka usmívá, když se otec vrací z práce.

Později mi rodiče vyprávěli, že jsem se ztratil sotva na pár minut. Těch pár minut pro mě bylo ale celou věčností a vědomí, že jsem tehdy našel nový, nepoznaný svět, tam někde v korunách stromů, už zůstalo zakořeněno a skryto hluboko v mém nitru.

Při vzpomínce na dětství mi koutek rtu lehce škusne do úsměvu, cítím se lehce, jako bych se přenesl zpátky v čase a prostoru, do doby, kdy jsem se mohl bezstarostně ztrácat v lese, do doby, kdy jsem nerozuměl ani slovům, kdy jsem neměl žádný rozum, kdy jsem měl jenom nepopsanou čistou dětskou duši.

„Erichu? Erichu?“

Štve mě, že nemůžu mít ani chvíli klidu, chvíli samoty. Těžké kroky se pomalu blíží a moje siesta definitivně končí.

„Do prdele, Erichu, kde seš!“

„Tady, ty blbče, kde bych byl,“ okřiknu příchozího, otevřu bolavé oči a pozoruju nebe. Nejsou na něm žádné mraky, je blankytně modré a na první pohled je celé poseto hejny vlaštovek. Marně se snažím vybavit si, jaké to bylo pozorovat vlaštovky skrz větve stromů u dědy na zahradě. Velmi dobře si uvědomuju svůj vědomý, chtěný omyl, svoji smyšlenou fantazii, vlaštovky přece nemohou vydávat takový ochromující jekot. Zacpu si uši, ale pořád ten hluk slyším. Bojím se, že se ho už nikdy nezbavím.

Stejně jako já pozorují oblohu tisíce dalších, kteří nejsou k rozeznání jeden od druhého. Stejná uniforma, stejný výraz. Je odpoledne 12. května 1940 a nad našimi hlavami nelétají vlaštovky, ale desítky a stovky bombardérů štuka, zatímco my na zemi se chystáme vkročit do francouzského města Sedanu a překročit řeku Mázu.

Strach mnou cloumá, když se dívám na nebe nad sebou. Nevinost a nevědomost toho malého kluka, ztraceného v dešti a v lese, ustoupila tvrdé, neúprosné logice – je válka. Čas popřít člověka a život. Už dávno nejsem ten kluk, který nic nechápal, který nevěděl,

co znamená smrt, který nevěděl, co znamená ublížit. Teď už mám rozum a povinnosti a dávno vím, že mi granát může utrhnout nohu, že mě kulka může usmrtit a že když nezabiju toho druhého já, zabije on mě. Už dávno se ze mě vytratilo dětské nadšení a radost ze všeho, moje myšlenky nad světem kolem se už omezují jenom na krutý, nevyhnutelný zítřek.

Za poslední rok jsem toho musel pochopit až moc. Před rokem jsme vstoupili do války s Francií, a ať jsem v té době šel kamkoliv, všude byl cítit strach, že nás Francie napadne, že bude zase parazitovat na nás, obyčejných malých lidech. Ale my jsme přece válku na nikom nežádali! My jsme ji nechtěli! Všude bylo cítit odhodlání našeho národa a mé generace nepřipustit znovu tu bídu, do které Francie už před dvaceti lety uvrhla naše rodiny. Potupná Versaillská smlouva se už nebude nikdy opakovat! Nesmí!

Podobné vzpomínky mě zatvrzují, nepochybuju o tom, že nám nezbylo jinak než Francii čelit všemi dostupnými prostředky. Jsme v právu, aspoň v tom mám jasno. Nemohli jsme přece vyčkávat, až se nepřítel seskupí na hranicích a zaútočí na nás. Ne, museli jsme podniknout invazi první, museli jsme se bránit, a tak jsme vtrhli do Belgie.

Trvá to teprve pár dní, co se jejím územím řítí naše divize. Takové obrovské množství lidí a vojenské techniky jsem nikdy neviděl, ani na vojenské přehlídce. Při přejezdu Belgií jsem si připadal jako kapka v moři, které se rozlévalo belgickými městy, loukami a poli, jako bezvýznamné kolečko v ohromném železném soukolí wehrmachtu.

Divize, které se valí na západ, mají za úkol nepříteli zmást, vylákat. Hlavní útok se plánuje zde na jihu, u Sedanu, a já budu u toho.

„Tady seš! Se tady schováváš v trávě nebo co?“

Naklání se nade mnou Jürgen, vysoký, vyhublý, asi dvacetiletý voják, se kterým jsem se seznámil a skamarádil během výcviku, když jsme oba vyfasovali za pozdní ranní nástup za trest noční službu. Jak se později ukázalo, nebyl to náš poslední trest a podobných nucených úkolů mně i Jürgenovi rychle přibývalo, takže jsme měli hromadu času zjistit, že si rozumíme ve spoustě věcí.